

عنوان مقاله:

جایگاه آینده پژوهی در مدارس ایران

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی روانشناسی، علوم تربیتی و سبک زندگی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

زینب نصیری رامیانی - کارشناسی ارشد مدیریت آموزشی، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، دانشگاه سمنان، سمنان، ایران

رضا عابدی تراب - دکترای مدیریت آموزشی، - دانشگاه فرهنگیان، یاسوج، ایران

خلاصه مقاله:

نظام آموزش و پرورش و به عبارت بهتر تعلیم و تربیت، بطور بالقوه یکی از محوری ترین و تعیین کننده ترین نهادهای اجتماعی در تحقق توسعه کشور مطرح می شود. یکی از مهم ترین وظایف هر نظام تربیتی ارائه تصویری شفاف از انسان مطلوب است و گویاترین شاهد بر ضرورت وجود یک نظام آموزشی، توجه به آینده است. آموزش و پرورش از پیش دبستانی تا دانشگاه باید آینده مدار باشد. آینده نگری یا آینده پژوهی یک برگ برنده در موفقیت افراد است. آماده شدن برای آینده نیاز به چشم اندازی وسیع دارد و بدون آن این موفقیت امکان پذیر نخواهد بود. به دلیل ناپایداری در این عصر، دیدگاه‌های آینده پژوهی و نگاه به آینده، مشکل و سخت تعبیر می شود. مشاغل، تکنولوژی و فناوری و سازمان ها دائم در حال تغییرات چشمگیری هستند. در نتیجه هدف این پژوهش بیان راهبردها برای کارگزاران آموزشی و کاربردی کردن ایده های به روز برای پاسخ به نیازهای جامعه می باشد و آن هم از طریق مدارس و سیستم های آموزشی ارائه داده می شود. یاددهی مطالب به دانش آموزان و ایجاد زمینه هایی برای با لابردن سطح مهارت معلمان و مدیران در سیستم آموزشی، حائز اهمیت است و بنابراین این راهکارها باعث افزایش کیفیت آموزشی در سایه آینده پژوهی خواهد بود.

کلمات کلیدی:

آینده پژوهی، آموزش و پرورش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1193971>

